

Poštnina plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 17.

V Kranju, dne 25. novembra 1927.

Leto I.

Domača diktatura v fašističnem režimu.

Poravnajte naročnino!

Od Šenčurja do Kranja.

Lepo je v Šenčurju. Precej velika vas je, zato tudi mnogo hiš, v katerih stanujejo ljudje. No, kjer so pa ljudje tam so tudi gostilne. Prov!

Šenčur ni daleč od Kranja, v katerem so ponavadi v ponedeljkih sejmi. „O, peket prov“ za ponedeljkarje!

Bilo je v ponedeljek, kakih 5—6 tednov nazaj, ko se napoti neki Šenčurjan s konjem in vozom v Kranj. Predno požene konja pregleda če je voz in konj in želodec in vse v redu. Vse v redu. Prov!

Hi-hod! In že gremo proti Kranju. Vso pot gre še dosti gladko. Nobene nezgode. Železni most je že zadaj. Ovinek — gostilna pri „Finku“ — gostilna na . . . hi! Pok z bičem po — praznih vojnicah . . . Kje pa je konj? Kakih pet metrov pred vozom! Menda ni znal sam poti v Kranj! Pa to je čudno, ravno pred gostilno! Prov! O, peket prov! Nebodigatreba.

Prijateljica prijateljici.

(Izvirno pismo.)

Vem, da tudi Ti ceniš amor, a bodi zraven idealna, ne upoštevaj pleonoričnost, katera je ironična, zato bodi ekonomična napram svojemu srcu, katero je namenjeno enemu samemu, zanj hrani amor. A poprej poglej mu v srce, če je orkanten za te, da ne boš postala melanholična, bodi koretična in boš gotovo sangvinična. Ne pozabi na heroičnost in se večkrat informiraj o sličnih zadevah! Ker ljudi je dosti, gorečih src malo kje!

Amor kliče eno ti srce,
Dom ti govoriš, goreče ti!
Oh, sreča je velika,
če srci se umevata
in med seboj nič ne prikrivata.

Huda žalost srce teži če ljubezen izgubi. Ljubljenka boš od mnogih markantnih in ironičnih src. O, da bi bila tudi idealna in se večkrat informirala, če resna je ljubezen ali ne!

Karokleričnost je vsem simpatična, a poleg tega imaš lahko v srcu amor. Bodi teodorična in znaj eksplodovati svojo mladost, ker Ti živiš za ljubezen in ne za sovraštvo!

Mnogokrat pa manjka pri dekletih idealnost in ekonomičnost mladih src. Vem, da si teodorična, a ne zabi tudi amora! Čeprav si bila markantna zoper mene, nisem pozabila na amor, a včasih le opazim tudi kak ostanek prve ljubezni in postanem zopet sangvinična. Spomnim se tudi na najino materijalističnost, ko sva nosile obe v srcih amor, jaz za tebe in Ti? — — —

Amor boš čula mnogokrat od sangviničnih, simpatičnih src . . .

(Najdeno in nam poslano; op. ur.)

—XYZ—

Kako je Štihov Jaka vreme delal.

V malem mestecu je živel Štihov Jaka in imel trgovino z očali. Vsi ljudje so ga imeli radi, le njegova stara ne. In naš Jaka se je brigal samo za vreme. Imel je vse polno baro- termo- in drugih metrov. Če je spisal knjigo o vremenu, je ni nihče kupil.

Bil je dober kristjan, le zvečer v gostilni je hotel več vedet kot Bog. Nekoč se je pri merjenju prehladil in Urša je bila vdova.

Jaka pa je prišel pred nebeška vrata. Peter ga je malo postrani pogledal in zamrmral; „Tako! Tako! — Optik Štih iz Veržeja! Hm! — Nekaj črnih križev radi javnega nasprotstva nebesnim odredbam. Malo naj bi se sparil v vicah. — No, kaj pa je tu? 48 let star, brez otrok, 23 let poročen z Uršo Š. rojeno Plut. Zadostna kazen. Vstop dovoljen. Pa kaj z njim. Optika imamo že Kopernika iz Frauenhoferja. Naj pa prevzame vremenski oddelek, ker gre stari Falb v penzijo!“

In Jaka se je znašel v velikanski dvorani, polni instrumentov, dvigal, ročajev, gumbov in napisov kot: „Lepo“, „Suho“, „Mokro“, „Dež I“, „Dež II“, „Nevihta“ in drugi.

Na steni je bila velikanska slika vsega sveta in Jaka je videl vsak kraj posebej. Bili so tam tudi veliki radio-gačevalci, ki so neprenehoma ponavljali prošnje ljudi, kar se tiče vremena.

Jaka je takoj nastavil za Veržej. Lep hrum! Kmetje so se kregali: „Prokleta vročina, ne bo kmalu dežja“, meščani bi radi lepo vreme in solnca za kopanje. Podnevi naj bo lepo, ponoči dež, si misli pivovarnar. Dekla Ančka hoče v nedeljo popoldne lepo vreme, da lahko gre v novi obleki s podporučnikom na sprehod, vrtnarji pa kričijo za dež. In Jaka se je prestrašil svoje naloge.

Jaka se je lotil dela. Veselo je vrtel, dež in lepo vreme je mešal, pustil teči vetrni kolobar, malo je pustil bliskat in grmet. Vse je šlo v redu, a ljudje so postajali vedno nezadovoljnejši. Jaka je ustavil svoj radio na Veržej v gostilno „Pri buči“.

Vsi njegovi tovariši so se kregali nad vremenom in suhi pisar Šiško Miško je razgrajal: „V nebesih so postavili za vreme pač kapitalnega osla s tri metre dolgimi uhlji.“

Jaka je to slišal in postavil za Veržej ročaj na „Tropsko vročino“, v Saharo pa „Dež III“. Čez nekaj tednov, po nebeško čez nekaj minut, je gledal Jaka na Veržej: vse je bilo ožgano, vode skoraj nikjer, vsa trava je bila rmena. Jaka se je še vedno jezil na „kapitalnega osla“ in ni hotel odnehati!

Takrat zagleda v parku svojo staro Uršo in dolgokrakega pisarja Šiška. Urška je bila v novi zeleni obleki s krilom do kolen in svilenimi nogavicami. Lase je imela odrezane na „bubikopf“ in zeleno kahlo na glavi. Tesno se je držala Šiške in on ji je božal roki. Naš Jaka pa jezen plane k aparatu, ker je vedel, da gre Šišku samo za denar in spustil tako ploho, da so angelčki mislili, da hoče ljubi Bog nov vesoljni potop.

Urša je zakričala in tekla z vso naglico proti domu. Z obleke in klobuka pa je tekla zelena špinača. Šiško jo je komaj dohajal. „Vi ste krivi, da nisem vzela dežnika, osel dolgi! Zbogom!“

Tako so dobili Veržinci zaželjeni dež, Jaka pa se je prvič smejal, odkar je bil v nebesih.

Tedaj pa je prišel Peter in ga prav pošteno okregal: „Cele gore pritožb je zoper njega. V Sahari gredo kamele do trebuha po vodi, Eskimi pa umirajo zadeti od solnčarice in, kar je glavno, v Ljubljani ni megle že cela dva meseca. Falb mora nazaj, on pa naj gre luno snažit.

Od te dobe sveti luna mnogo jasneje kot poprej, tako mi pravi moja Vladka, če se zvečer sprehajava, in meni se zdi, da ima prav.

Ob zvokih ciganske godbe.

Sviraj „cigo“ meni vedno,
da predramiš mi srce;
sviraj, da življenje bedno
pozabiti morem in gorje!

Sviraj, da ljubezen lepa
do devojke mi vzplamti;
sviraj, da mi kakor snežna kepa
vroče čelo ohladi!

Sviraj, da v objemu tesnem
z njo zaplešem ples;
sviraj, da v plesu besnem
vsaj zatrem svoj dušni kes!

Sviraj „cigo“ zdaj mi pesem mojo,
da pozabim — plačat ceho svojo . . .

Plačani jok.

V neki gališki vasi so imeli moža, po imenu Pinkas, ki je znal izborni jokati. Tako se je udomačila navada, da so ga pri vsakem pogrebu najeli za mal denar, da jim je naprej jokal. — In zopet umrje nepremožen kmet. Župan pošlje takoj k Pinkasu, da naj pride jokat. Sel pride nazaj in pravi: „Pinkas pusti pozdravit, pa danes ne more jokat — ker mu je umrla žena . . .“

Moderna uspavanka s spremljevanjem godbe.

Ač, ač, ač,
naše dete nima hlač!
Ima nekake bezgove
i te niso njegove.

Ač, ač, ač,
našemu detetu šibo i kor'bač!
zibarici jajce
i kolač.

Aja-nina, aja-nina,
bomo klali petelina.
Tebi dali kožo,
zibarici — rožo . . .

Popolna razprodaja!

Firma Goljufovič, Švindlinski & Comp.

Priporočamo sledeče predmete:

1. Ponarejene menice s izbornimi fazifikati podpisov. Prostor za vsoto je prazen, vsoto lahko vsakdo sam vstavi.
2. Nove cigare „Kanaila Stinkadores“ samo nekaj tisoč.
3. Družinska igra „Boj z Italijani“ z zemljevidom in vojaki. Za slovensko mladino.
4. Mali čarovnik. Najboljše čarovnije n. pr.: Kako napraviš iz cvička najboljšega ljutomercana? Nalepiš na steklenico odgovarjajočo etiketo. Pisatelj je sedaj žalibog v kaznilnici.
5. Več starih „škatelj“ s šminko.
6. „Amor piše . . .“ Ljubavna pisma za lirike izpod 10 let. Vsebuje najboljša ljubavna odkritja, odgovore, povabila na sestanke itd. — največ v verzih. Za vse mlade ljudi.
7. Robci za otroke. Da se otrok navadi vsekovati v robec, s tiskanim navodilom in sliko. Izredno nizke cene.
8. Svinčeni poročniki. Za igranje višješolk.
9. Konvoksne leče za tuje in konkavne za lastne napake.
10. Suknje s potovalnimi listi v Ameriko. V vsakem žepu 4, skupno 20. Krščanska ali židovska imena. Za plemstvo doplačilo 10 Din.
11. Kriminalni šund-romani. 15 metrov s krasno izdelanim umorom in zapeljevanjem: 20 Din; s strupom (2) in samomorom (1) in uboji ter umori (7) 25. Pri dobavi 10 m gratis.
12. Pikantnosti za mlade dame. Če čita oče, bere moralna razmišljanja in je vesel, da hčerkica čita kaj takega. Mlade dame naj čitajo vsako drugo vrsto in se zabavajo s pikantnimi izreki iz francoskih romanov etc.
23. Moralni divani. Podloga je le za eno osebo. Če se vsedeta ali vležeta dve osebi, zajucka, da se sliši po vsej hiši.

Slavnemu občinstvu se priporočam

Gledališki oder Narod. čitalnice v Kranju vprizori

2. in 8. decembra v „Narodnem domu“
Fr. K. Meškovo tragedijo v 3 dejanjih

MATI

Psihosa.

Profesor razlaga o možganih in da bi učenci lažje razumeli o nepravilnem delovanju možgan — je pripeljal iz norišnice norca. Slučajno je pa imel ta norc svojo svetlo uro — to se pravi, da je popolnoma pametno odgovarjal in se tudi lepo obnašal.

„Ni nič danes z njim“, pravi profesor jezno, „danes stavka!“

Šolska naloga.

Premožnejši gospod je naprosil šestošolca, da bi njegov sina instruiral v francoščini. Ko preteče mesec, gospod popolnoma pozabi na dijaka. Revez, potreben denarja, si ni znal drugače pomagati, kakor tako-le: Sinčku je stavil za nalogo naslednje stavke:

„Jaz nimam denarja! Mesec je potekel! Imaš li ti denar? Ne, jaz nimam denarja — temveč oče ga ima!“

Najboljši izhod.

Studiosus Sova šteje premoženje — a žal samo 3 dinarje našteje. „Hm — hm, 3 dinarje in še tri dni do prvega! Kaj početi?“

Po kratkem premišljevanju stopi v lekarno, položi tri dinarje tja in prosi za 3 uspavalne praške.

Na maškeradi.

„Kako, ti že odhajaš? Ali ne ostaneš vsaj do polnoči, da se demaskirajo?“

„Zakaj? Konečno so tako isti obrazi, katere sem videl že dopoldne v zastavljalnici!“

Odvrnjen!

„Ti, tam pri oni-le mizi sedi gospod, ki nepremično gleda na naju. Ga li poznaš?“

„Ja, to je moj krojač!“

„Aha, potem bi pa on gotovo rad od tebe denar za obleko, kajneda?“

„Ne — ne od mene, temveč od tebe, dragi stric!“

Pri pravnem izpitu.

Profesor za socialno vedo: „Povejte mi eno nevtrarno cono, v kateri se vsa socialna nasprotstva združujejo?“

„Kandidat: „V zastavljalnici!“

Vprašanje in odgovor.

V neko knjigarno pride sluga z naročilnim listkom, zahtevajoč knjigo in sicer z naslovom: „Od kje pridejo otroci?“. Ker te knjige ni bilo na zalogi in tudi

sploh niso vedeli, kje bi se dobila, je prodajalka napisala na listek kratko:

„Od kje pridejo otroci? Ni za utemeljiti!“

Čudna zapuščina.

Veleindustrijalec James Dalton iz Vinipeg je zapustil komičen, a pameten testament (oporoka):

„Zapuščam — popolnoma zdrav na duši in na telesu: 1. Moji ženi njenega ljubimca zavest, da nisem tako neumen, kakor ona to domneva. Četudi za časa mojega življenja namišljeno nisem vedel ničesar o njenem ljubimcu, sem vendar pripravljen, da ji od moje smrti naprej odpustim. 2. Mojemu sinu, ki dosedaj ni delal še ničesar, zapustim veselje do dela. On naj se sam prepriča, da pri delu ne uhajajo misli tako rade na veselice i. t. d. Kajti, 25 let si je domišljjal, da delam jaz samo za privatno veselje. 3. Moji hčerki zapuščam 100.000 dolarjev v denarju. Ona bo to svotico nujno potrebovala za možitev in tudi njen mož bo težko še kdaj tako dobro zaslužil kakor to pot. 4. Mojemu šoferju zapuščam vse avtomobile. On jih je že itak na polovico razbil, naj še dokonča že pričeto delo. 5. Mojemu kompanjonu pa svetujem, da si hitro poišče še kakega takega norca, ki bi ga vzel v kompanijo, jaz ga ne maram več.“

Dobra reklama.

Japonci imajo navado, da izberejo pri reklami dobro primero. Na pr.: „Naročilo se Vam dološlje tako hitro, kakor strel iz puške!“ ali „Naš papir je tako močan kot slonova koža!“ itd. Zagrebški čifut pa bere te oglase, se malo nasmeha in napiše reklamo za svoj jesih: „Moj vinski jesih je bolj oster in bolj razje — kakor grenkoba najbolj hudobne tašče!“

Če imaš srečo pri kartah . . .

Bilo je za časa velikih manevrov. Ker nismo imeli svoje običajne oficirske menze, smo se sestajali k obedu po večini v najboljši gostilni malega mesteca, kjer je stregla nad vse pikantna natakara . . . Ni bila ona kakor druge velikomestne — pooblana spredaj in zadaj — ne, bila je lepo okrogla, z močnimi grudi in drugimi prindležnostmi tako, da je poručnik B., kateri je „fahman“ v tem pogledu tlesknil z jezikom in dejal: „Brajko — res ne vem s katere strani naj preje pogledam, od spredaj ali od zadaj. In da ne bi ostal v dvomu, katera stran je simpatičnejša se je takoj začel smukati okoli natakarice. Ne vem, kako je začel, dovolj, da je po večerji imel tesno zvezo z natakarico. Izgleda, da je bila ona bolj čvrsta, kakor pa moralni principi gospodov.

Sedaj pa vleči — potegni — kdo bo prvi. Predlog, da se razdele karte in kdor bo imel pikovo damo, bo lahko nocoj srečen v prisotnosti natakarice. — Pikovo damo potegne kapetan Čekič . . .

„Kaj? Pa oženjen!“

„Ja — ja, je že tako!“

Kapetan si pomane roke, se nasmehne in plača svojo čast s tem, da poravna vso ceho.

Malo smo še debatirali o tej kapetanovi nocojšnji službi in se razšli. Jaz sem bil zadnji. Pridem v vežo, mi pride natakar nasproti:

„Gospod podporočnik, neka dama išče enega gospodov oficirjev!“

Ozrem se in vidim damo, ki ravno stopi iz voza.

„Pardon, gospod jaz sem žena kapetana Čenkiča. Prosim vas, odvedite me k njemu!“

„Veste kaj milostljiva . . .“

„Kaj je vendar, za božjo voljo?“

„Milostljiva, prišli ste ravno v najneugodnejšem času. Gospod kapetan je sedaj na predstraži. Ne vem ravno na katerem mestu, ker to je tajno.“

„Joj, in kaj naj jaz sedaj, sama v neznanem kraju?“

„Ne razburjajte se, milostiva. Jaz grem z vami, da vam poiščem sobo za noč!“

Ona vzdihne in molči. Odpraviva se iskat sobo — toda zaman — nobene sobe.

„Poslušajte milostljiva!“ jo končno pogruntam jaz, „vi ne morete čez noč ostati na ulici. Jaz vas odvedem v moje stanovanje, zame bom pa že sam našel.“

Ona zadovoljna, zato jo odvedem v moje stanovanje: „Izvolite se poslužiti tega stanovanja!“ ji rečem ter se obrnem proti vratom.

„Stojte, ne morem dovoliti, da bi se vi poleg vašega stanovanja, ki obstoja iz dveh sob, morali celo noč sprehajati po ulicah. Kako bi bilo, če prestaviva to zofo v drugo sobo, pa lahko tam spite.“

„Milostljiva, če dovolite . . .“

„Če ste vi kavalir napram meni, hočem tudi jaz biti napram vam,“ reče ona z nagajivim nasmehom. Poskusiva. Zofa pretežka, ne gre!

„Joj, gospod, kako je to težko. To jaz ne morem nositi,“ vzdihne ona.

„Resnično,“ odgovorim jaz, „kakor da je iz železa.“

„Veste kaj, gospod podporučnik,“ zopet ona, „zamenjavja prostore, jaz na ono stran, vi na to!“

Dobro! V sredi zofe se srečava, globok pogled! Obadva sva istih misli . . . Najina usta se strnejo . . . Električna — — —

Pa prijatelj, prav je tako. Kapetan Čenkič je imel na ta večer vendar srečo pri kartah . . .

—p—

Skromnost.

Med vpitjem in kričanjem na pomoč se je potopil velik parnik. Ko se je zdanilo, sta on in ona visela ter se oklepala konca jambora in kmalu nato so ju valovi vrgli na samotni otok. Bila sta popolnoma sama in ločena od vsega sveta.

On se je takoj lotil dela ter v dveh mesecih napravil spalnico, jedilnico, da celo kopalno sobo.

„Kaj bi še rada, da ti naredim?“ jo je vprašal.

„Čudovito, naravnost krasno. Vse si storil zame in zdi se mi, da nase sploh nisi mislil. Ali je kaj s čemur bi ti jaz mogla ustreči? Kaj si torej želiš?“

„Hm,“ je odvrnil klavrno, „ne morem ti povedati, kako rad bi sedaj šel v kino . . .“

Maščevanje.

Neki izletnik je ogledoval pokrajino in da bi pot skrajšal, jo je mahnil po stezi. Kmalu pa začuje za

seboj stopinje in ko se ozre vidi, da velik bik bezlja naravnost proti njemu. Ubral jo je na vso moč in se ravno v zadnjem trenutku pognal čez plot.

„O ti zlomek ti,“ je vzkliknil težko sopeč. V tem pa opazi mlado tele, ki je stalo poleg izletnika ter nesramno bulilo vanj. Pobral je doberšen krepelec in znjnim telebnil teleta po stegnu, rekoč: „Tu imaš za nesramnost tvojega očeta!“

Nemške trajle.

Po raznih virih napisal Muki.)

Pin tajče ih frajla, prav cimperlil cart,
Fom beserer sorte, besonderer art;
Fom Böhmen mir Štamet mein tajčer Papa
Kranjica iz Šiške pa tajče mama.
Pa turner mi pravi: „Ih kise di hant!“
Sokol se mi klanja: „Tos is niht galant!“
Ko bila bi fant jaz, gleih šrajb ih mih ein
in disen sakrišen turnferajn.
Trakove nemčurske bom vrgla na stran
slovenske pripela, prav hibš bin ih dran.

Tiskarski škrat.

Splašena trava se je zaletela v izložbeno okno in razbila . . .

Pri palcu si je zlomil eno rebro ter močno pretresel možgane . . .

(Iz letnega poročila hranilnice.) Izguba na devicah je znašala . . .

Boljša bodočnost.

Oče svojemu sinu: „Če že na vsak način hočeš biti specialist, potem bodi raje zobozdravnik, kajti človek ima 32 zob — ušesi pa le dvoje.“

Izkušeneec.

Devetleten fant je prišel h kosilu umazan, da ga skoraj ni bilo poznati.

„Pojdi z menoj h koritu!“ mu reče oče, „da te do dobrega umijem.“

Ko je popoldne dečko prišel v šolo, se učiteljica ni mogla dovolj načuditi, da je Jakec tako lepo bel in rdeč: „Danes si pa res lep. Kdo pa te je umil?“

„Oče so me oribali,“ je odvrnil Jakec, „in če bi vi kedaj radi, da se dobro skopljete, da boste tudi lepi, kar k mojemu očetu pridite, on vas očedi, da bo veselje!“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj**NIBELUNGI****SVETOVNO KLANJE****LJUBEZEN JE SLEPA****SVETA
GORA****Špijonka s črnimi očmi****Zares mirni živci.**

Natakar silno razbija na vrata sobe nekega Holandarca. Holandec plane k vratim, jih odpre in zakriči nejevoljno: „Zakaj ste me zbudili, kaj hočete!“

„Gospod, hotel gori, je že ves v ognju!“

Holandec ga pogleda in pravi: „Človek, ste li mogoče ob pamet, sem jaz morda kak gasilec, da mi greste to javiti!“

Zgubljeno.

- Kakšen obraz pa delaš?
- Na dirki sem zgubil denar!
- Prav je, pa počasi hodi!

Spoved.

Star možakar pri spovedi: „Prečastiti, rad bi olajšal svojo vest. Peljal sem s čolnom nekega gospoda čez jezero in ker se nisva mogla pogoditi radi cene sem ga v jezi lopnil z veslom po glavi, da je padel vznak v vodo. In ker že skoro 30 let nisem ničesar čul o njem — sem mnenja, da se mu je navsezadnje vseeno kaj pripetilo . . .“

Stroga molčečnost.

Mr. John Schmith in njegova žena vstopita v zrakoplov. Pilot ju takoj prosi, da ga z nobeno besedo ne smeta motiti. Čez šest ur pristanejo na zemlji.

Schmith: „Ali smem že govoriti?“

Pilot: „Seveda!“

„Alright! Hotel sem vam namreč le povedati, da je pred 3 urami padla moja žena iz zrakoplova.“

Pri telefonu.

Br-r-r . . .

A (s cigareto v ustih): Halo — kdo tam?

B: Zdravo, Janko! (nakar sliši A pokašljevanje).

A: Oprosti prijatelj, sem popolnoma pozabil vzeti cigareto iz ust . . .

Mučno vprašanje.

Med pogovorom, ki se ga je A naveličal:

A: Pustimo to, pogovorimo se raje malo o prostitutkah!

B: Pardon, kaj pa dela tvoja punca?

Nerodno vprašanje.

Učitelj: Mihec, koliko je dve in dve?

Mihec: — molči.

Učitelj: Le čakaj! Ako poješ dva kosa s strdjo namazanega kruha in nato še dva, kaj je potem?

Mihec: Potem me boli trebuh.

Prevdaren zdravnik.

A (svojemu prijatelju): Danes sem bil radi svoje pozabljivosti pri zdravniku.

B: In kaj je rekel?

A: Zahteval je plačilo vnaprej.

Po svoje tolmačil . . .

„Pisatelji, ki morajo za denar pisati so reveži —

Student vzdihne: „O, da bi le katerega imel, kojemu bi lahko pisal za denar — vsak dan bi pisal pismo, naj mi čim več pošlje!“

Ima pač smolo!

Profesor Rztresen je bil resnično izvanredno raztresen. Tako jo nekega dne — ves zatopljen v misli — maha po sredi ceste. Ni videl, ne vedel, kako da se je zalotel v mimoidočo kravo. Naglo potegne klubuk z glave in reče: „Oprostite, prosim!“

Šele pri smehu okoli stoječih se je zavedel. Zatopljen v samega sebe in v kravo — se je na vogalu zopet zalotel. To pot pa v gospo svetnikovo.

„Hudiča!“ zakriči, „je ta krava že zopet tukaj!“

Ne ve.

Bandar se odpelje v Zagreb in žena ga spremi na kolodvor: „Ali mi boš zvest, ljubi možiček?“

„Oprosti, nisem nikak prerok . . .“

Listnica uredništva.

F. N. Maribor. Prav lepa hvala za poslano. Te pozdravlja
Tvoj N.

Med židi.

Sigmund Löwy snubi hčerko starega Blausteina. Stari zmaje z glavo, rekoč: „Dragi prijatelj, jaz vam ne morem dati svoje hčere, ker ste jud in mi smo kristjani, drugič, vi nimate denarja in denar je ja glavna stvar pri nas judih . . .“

Narodne iz Ribnice.

Napisal Franc Kramar.

Še pet let.

Ribničan sosedu: „Kulku imaš že lajt?“
Sosed: „Sedemintrideset!“
„Nu, tuk v petih lajtih bova pa že vküp!“

Dobro se je odrezal.

Ribničan je imel zelo jezično ženo tako, da jo je moral večkrat namlatiti. Nekoč gre žena k župniku in mu potoži svoje gorje. Župnik pokliče moža k sebi in mu reče: „Zvedel sem, da svojo ženo pretepate, to ni lepo od vas, vi morate svojo ženo ljubiti! Ali ne veste, kaj pravi sv. Ambrož: Kar je žena, to je mož!“

Ribničan se pa odreže: „Gesput fajmošter! Sv. Ambroš je lahko tok reku, ku naj biv ožejen!“

Največji križ.

Župnik naroči mežnarju naj prinese največji križ, da ga bo nosil pred procesijo. Ta gre domov, pograbí svojo sitno babo in se postavi z njo na hrbtu pred župnika, rekoč: „Gesput fajmošter! Tu je moja narveči kriš na svejti!“

Kaprica.

K Zalazniku v podružnico pride gospod in zahteva čajno pecivo v obliki črk.

„Izvolite!“ mu ponudi prodajalka.

„Nimate črke B?“

„Mora biti, na vsak način! Saj je vse eno testo!“

„Da, jaz hočem B!“

„Dobro! Preskrbim vam ga iz centrale — čez pol ure jih lahko dobite!“

Točno čez pol ure vstopi gospod:

„Jih že imate?“

„Da, prosim izvolite!“

„Hvala Bogu! Da vidim. Dobro! Torej prosim 10 dekagramov!“

„Želite morda v papir ali v škatljo?“

„Ne hvala — jih bom kar tukaj pojedel . . .“

Šolska razlaga.

„Tatvina je odvzem tuje lastnine,“ razlaga učitelj, „na pr. če Grgec vzame Krivcu držalo — je Grgec tat. — Žontar, že zopet ne paziš!“

„O ja, gosp. učitelj!“

„Tako — no, kaj sem jaz, če tebi vzamen 1 dinar?“

„Potem — ja gospod, saj ga nimam!“

Dnevnik.

Lepa, mlada damica piše dnevnik prilikom potovanja po morju. Vpisi prvih štirih dni se glase:

12. marca odpluli iz pristanišča. — Krasno vreme.

13. marca: Kapetan me zasleduje z ljubezenskimi ponudbami.

14. marca: Kapetan mi je rekel, da bo ladjo — z vsemi 300timi pasažirji — pognal v zrak, ako ga ne uslišim.

15. marca: Tristotim ljudem rešila življenje . . .

Halo! Pozor! Novo!

Najnovejši

DAMSKI SALON

opremljen

najmoderneje

Prvovrstno delo!

Solidne cene!

ENGELBERT FRANCHETTI

Dunajska cesta (nasproti kavarne Europa)

LJUBLJANA

Sigurno je sigurno.

Teta Reza je umrla. Janez Pik je bil ravno na potovanju, zato mu žena brzjavi: „Teta Reza umrla brzjavi pokopati ali sežgati Heda.“

Janez Pik odgovori: „Oboje sigurno je sigurno

Janez.“

Požrešnost.

Gospod Lačenka pride k imejitelju cirkusa in prosi za službo: „Sem naobražen in izvežban; imenujejo me „Lajčji kralj“. 30 kokošjih, 20 gosjih in 10 račjih jajec po vrsti!“

„Ali pa veste, da imamo dnevno 4 predstave, v nedeljo celo 6?“

„To nič ne stri!“

„Grozno! Ali v nedeljo bomo imeli vsako uro predstav!“

„Ja, v tem slučaju prosim, da mi daste opoldne 2 uri prosto, da se do sitega najem!“

Pri sodniji.

„Kako ste prišli do tega, da ste ravno s pokopališča ukradli kolo?“

„Gospod sodnik, veste, tam na nekem nagrobnem kamnu je slonelo tako žalostno, da sem mislil, da je njegov gospodar mrtev in tako sem se sirote usmilil . . .“

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

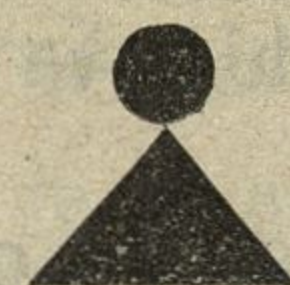
ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna

Stanežiče

pošta Št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:

**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar**

po najnižjih cenah!